

Рим утверджує бачення - номер шістнадцять

Останнє випробування: розуміння символіки Риму і потрібного застосування пророцтва

Jeff Pippenger
2024-09-04

Ті, хто опинився на хибному боці цієї остаточної суперечки щодо символу Риму, спираються на хибне використання потрібного застосування пророцтва, коли стверджують, що три Рими визначаються трьома недільними законами років 321 і 538, а також недільним законом, що невдовзі буде ухвалений у Сполучених Штатах. Роблячи так, вони надають неправильного ухилу правилу та пророчій історії, яку вони обирають, як це було зроблено й у суперечці щодо чотирьох комах із книги Йоїла. Чотири покоління, за якими йдуть чотири пожираючі комахи, у перших шести віршах книги Йоїла показують, як Божий народ поступово винищується протягом чотирьох поколінь, і що це винищення було здійснене через прийняття адвентизмом богослов'я Риму та відступницького протестантизму.

У нинішній полеміці ті, хто намагається використати недільний закон, щоб визначити три Рими, уникають істини, що насправді в Божому пророчому слові окреслено чотири недільні закони, і що рік 321 представляє недільний закон, який невдовзі буде запроваджено у Сполучених Штатах, а недільний закон 538 року є прообразом недільного закону, який буде примусово запроваджений для всіх народів світу. Чотири недільні закони — це не три недільні закони, особливо коли третій прояв у потрібному застосуванні пророцтва представляє остаточне сповнення. Недільний закон, який невдовзі буде запроваджено у Сполучених Штатах, не є остаточним недільним законом; фактично він означає початок серії недільних законів, оскільки кожна нація на земній кулі поступово приймає знак папської влади.

Ті, хто були пробуджені у липні 2023 року, повинні зрозуміти, що пророче випробування, з яким вони стикаються, відбувається під час виливання Святого Духа, і що під час того виливання одна група отримує «олію», а інша група отримує «сильну оману». Головний образ тих, хто отримує сильну оману, подано в тому самому розділі, де міститься вислів «сильна омана», і в тому розділі істина, яку або люблять, або відкидають, — це істина, що визначає пророчий взаємозв'язок між язичницьким Римом і папським Римом.

Пророчий взаємозв'язок між 321 і 538 показаний пророчим взаємозв'язком між церквою в Пергамі та церквою в Тіятірі. В останні дні язичницький Рим, представлений 321 і Пергамом, є символом Сполучених Штатів, а папський Рим, представлений 538 і Тіятірою, є символом Сучасного Риму.

Перший Рим 321 року був єдиновладною державою, а другий Рим 538 року був двовладдям, що уособлювало поєднання церкви й держави, причому церква контролювала ці взаємини. Третій і останній Рим, тобто сучасний Рим, є триединою владою, що складається з дракона,

звіра та лжепророка.

Павло навчав, що нерозуміння пророчого та історичного зв'язку язичницького Риму (дракон) і папського Риму (звір) є виявом ненависті до істини, що призводить до сильної омани. Усі пророки, зокрема й Павло, більшою мірою зверталися до останніх днів, тому взаємини між двома силами за часів Павла відображають взаємини між трьома силами Сучасного Риму в останні дні. Відкинути пророчий зв'язок, який «формує» триєдиний союз дракона, звіра та лжепророка в останні дні, — означає накликати на себе сильну оману.

Власне тлумачення Урії Сміта щодо царя півночі становило «причину», яка породила «наслідок». Але клас, що перебуває на хибному боці суперечок, пов'язаних із Римом, виразно окреслений як такий, що неспроможний міркувати від причини до наслідку. Сміт не бачив, що його хибне застосування царя півночі породить пророчу платформу, яка приведе його також до спотворення шостої кари, де міститься застереження щодо збереження або втрати одежі праведності Христа.

Як і наголос Павла у Другому посланні до Солунян, Іван у шістнадцятому розділі Об'явлення і шоста кара підкреслюють необхідність розуміння того, хто такі три сили, що ведуть світ до Армагеддону. Хибна інтерпретація Сміта щодо царя півночі свідчить про нездатність належно застосовувати типи та антитипи.

Сміт не міг або не хотів застосувати принцип, так виразно викладений у писаннях Павла, що буквально до хреста представляло духовне після хреста. Коли цього принципу ретельно й правильно дотримуються, легко показати, що «цар півночі» є одним із багатьох символів, які представляють духовного «царя півночі» в останні дні. Адвентисти сьомого дня більше, ніж будь-хто інший, повинні знати, що однією з основних засад, на яких ґрунтується пророцтво, є боротьба між Христом і Сатаною. Христос — істинний цар півночі, а Сатана постійно намагається видати себе за фальшивого царя півночі.

Пісня і псалом для синів Кореєвих. Великий Господь і вельми прославлений у місті нашого Бога, на горі Його святості. Прекрасна становищем, радість усієї землі, гора Сіон, на північному боці, місто Великого Царя. Бог у її палацах відомий як пристановище. Псалми 48:1-3.

Зусилля Сатани імітувати істинного Царя Півночі включають використання Папи Римського як його земного представника. Сатана — антихрист, і таким самим є Папа Римський, який є представником Сатани у його справі обману.

Щоб забезпечити собі мирські зиски та почесні, церква була приведена до того, щоб шукати прихильності та підтримки великих мужів землі; і, тим самим, відкинувши Христа, вона була спонукана віддати свою вірність представникові Сатани — римському єпископу. Велика боротьба, 50.

Під час розпаду царства Олександра Македонського Селевк Нікатор став першим царем півночі в історії, представлений в одинадцятому розділі книги Даниїла. Його батько, Антіох, був впливовим діячем у царстві Олександра, а його син, Селевк, був призначений сатрапом

Вавилон. «Сатрап» — це намісник, і коли Селевк закріпив за собою контроль над трьома з чотирьох географічних областей, на які поділилося царство Олександра, він став царем півночі.

Власне тлумачення Сміта та уникнення ним граматичних правил спонукали його припускати, що кінцеві сили, які склали сатанинську конфедерацію зла в останні дні, були представлені у пророцтві як буквальні сили, а не духовні. Отже, він не міг бачити, що Селевк Нікатор, як перший цар півночі, правитель Вавилону, з пророчої необхідності мав представляти кінцевого духовного царя півночі — силу, яка контролювала сучасний духовний Вавилон.

І прийшов один із семи ангелів, що мали сім чаш, і говорив зі мною, кажучи мені: Прийди сюди; я покажу тобі суд над великою блудницею, що сидить на багатьох водах: З якою блудодіяли царі землі, і мешканці землі упилися вином її блудодіяння. І переніс мене в дусі в пустелю; і я побачив жінку, що сиділа на багрянному звірі, повному богохульних імен, який мав сім голів і десять рогів. А жінка була зодягнена в пурпур і багрянницю, і прикрашена золотом, дорогоцінним камінням та перлами, маючи в руці золотий келих, повний мерзот і нечистоти її блудодіяння. І на чолі її було написано ім'я: ТАЄМНИЦЯ, ВАВИЛОН ВЕЛИКИЙ, МАТИ БЛУДНИЦЬ І МЕРЗОТ ЗЕМЛІ. І я бачив жінку, упоєну кров'ю святих і кров'ю мучеників Ісуса; і, коли я побачив її, я вельми здивувався. Об'явлення 17:1-6.

Влада, яка керує Вавилоном в останні дні, є папською церквою, і тому вона також є духовним царем півночі.

Жінка (Вавилон) з 17-го розділу Об'явлення описана як «вбрана в порфіру та багрянницю і прикрашена золотом, дорогоцінним камінням і перлами, маючи в руці своїй золотий келих, повний мерзот і нечистоти: ... і на чолі її було написано ім'я: Таємниця, Вавилон Великий, мати блудниць». Пророк каже: «Я бачив жінку, сп'янілу від крові святих і від крові мучеників Ісуса». Далі про Вавилон сказано, що це «те велике місто, яке царює над царями землі». Об'явлення 17:4–6, 18. Влада, що протягом багатьох століть здійснювала деспотичне панування над монархами християнського світу, — це Рим. Порфіра й багрянниця, золото, дорогоцінні камені та перли яскраво змальовують велич і понадцарську помпу, якою хизується пихатий римський престол. І жодну іншу владу не можна було б так справедливо назвати «сп'янілою від крові святих», як ту церкву, що так жорстоко переслідувала послідовників Христа. Вавилонові також ставлять у провину гріх незаконного зв'язку з «царями землі». Саме відступництвом від Господа та союзом із язичниками юдейська церква стала блудницею; і Рим, подібно розбещуючись, шукаючи підтримки світських влад, отримує такий самий осуд. Велика боротьба, 382.

Правитель — це цар, і, за Ісаєю, цар — це царство, а також столиця царства.

Бо головою Сирії є Дамаск, а головою Дамаска — Рецін; і за шістьдесят і п'ять років Єфраїм буде розбитий так, що не буде народом. А головою Єфраїма є Самарія, а головою Самарії — син Ремалії. Якщо не повірите, то не встоїте. Ісаїя 7:8, 9.

За свідченням Ісаї, той, хто вивчає пророцтва і пробуджується у липні 2023 року для пророчого випробування, має розпізнати пророчу символіку «голови», якщо прагне бути утвердженим. Якщо він не розпізнає і не застосує символіку «голови», коли це потрібно, то він не утверджений. Ті, хто не вірить, не утверджені; отже, Ісаїя окреслює дві категорії поклонників в останні дні: одні утверджені, інші — ні. Це ті самі дві категорії: одні мають «олію», інші не мають «олії».

Одна утверджена група, що має олію, приймає звістку опівнічного крику, яка почала відкриватися в липні 2023 року, або ж піддається сильній омані з Другого послання до Солунян. Їхнім випробуванням є формування образу звіра і спосіб, у який формується звір: чи то папський звір темних віків, чи його образ, сформований Сполученими Штатами, чи троїстий союз, який веде світ до Армагеддону. Це включає необхідність визнати, що «голова», «цар», правитель двох інших влад, які складають троїстий союз, — це папська влада.

«Голова», тобто столиця Юди, — Єрусалим, місто, яке Господь обрав, щоб там перебувало Його ім'я.

І Ровоам, син Соломона, царював у Юдеї. Ровоамові було сорок один рік, коли він почав царювати, і царював він сімнадцять років у Єрусалимі, місті, яке Господь вибрав з-поміж усіх племен Ізраїля, щоб там поставити Своє ім'я. А ім'я його матері було Наама, аммонітянка. 1 Царів 14:21.

У великій боротьбі між Христом і Сатаною столицею Христа, де Він поміщає Своє ім'я, є Єрусалим, а сатанинською підробкою було буквальне місто Вавилон, яке представляє духовний Вавилон — те велике місто останніх днів. Сатана ставить своє ім'я на чоло як підробку Божого міста і столиці. Цар, що мешкає там, — це мати блудниць, яка чинить розпусту з царями землі. Мати блудниць — це папська влада, а її дочки — занепалі протестантські церкви, з-поміж яких головною занепалою відступницькою церквою є відступницькі протестанти Сполучених Штатів.

Протестанти-відступники представляють протестантський ріг звіра з землі, і вони пов'язані зі своєю матір'ю відтоді, як відкинули пророче послання, яке було відкрите у 1798 році. Їхній відповідник, республіканський ріг, пов'язаний із царями землі через свої стосунки з Організацією Об'єднаних Націй, десятьма царями з сімнадцятого розділу Об'явлення. Триєдиний союз, який веде світ до Армагеддону, представлений своєю головою, на якій розміщено його ім'я, і духовний сучасний Рим є духовним сучасним Вавилоном. Його "голова" — папська влада.

Перше символізує останнє, і незалежно від того, чи ви застосовуєте другий розділ книги Даниїла так, як це робили міллеріти, як такий, що представляє чотири царства, чи, як було відкрито в останні дні, як такий, що представляє вісім царств, перше царство було буквальним Вавилоном. Міллеріти сказали б вам, що останнім був буквальний Рим. Вавилон і Рим — взаємозамінні символи, бо вони є першим і останнім у пророчій лінії.

В останні дні перше царство буквального Вавилону представляє восьме й останнє царство, яке є духовним сучасним Вавилоном і також є духовним сучасним Римом. На підставі двох свідків, представлених у другому розділі Даниїла, Вавилон і Рим є взаємозамінними символами.

Коли папську блудницю зображають з ім'ям на чолі, яке позначає «Таємничий Вавилон», це також вказує на «Таємничий Рим». Пророча «таємниця» являє собою істину, настільки глибоку, що неможливо досягнути всю глибину істини, яку вона містить, особливо без впливу Святого Духа. Але біблійна «таємниця» також вимагає, щоб те, що відкрите у зв'язку з цією таємницею, було необхідним для розуміння тим, хто прагне скласти випробування. Ось чому двоє свідків в Об'явленні наголошують на потребі зрозуміти сучасний Рим.

Ось мудрість. Хто має розум, нехай обчислить число звіра: бо це число людини; і число його — шістьсот шістьдесят шість. Об'явлення 13:18.

«Мудрість» розуміє число звіра, яке є числом людини, число якої — шість, шість, шість. «Людина гріха» є головою звіра. Мудрість є рисою мудрих дів в останні дні, а також символом тих, хто розуміє примноження знання в останні дні. Ті, хто не розуміє, — нерозумні діви й нечестиві. «Мудрість», якої вони не розуміють, за пророчою необхідністю має бути в контексті остаточного пророчого випробування, бо саме тоді існують мудрі й нерозумні діви. Вони повинні зрозуміти «шість, шість, шість». Розум, що має мудрість, також згадується Іваном стосовно останніх днів у сімнадцятому розділі Об'явлення.

Тут розум, що має мудрість. Сім голів — це сім гір, на яких сидить жінка. І є сім царів: п'ятеро впали, один є, а інший ще не прийшов; і коли прийде, має залишитися на короткий час. А звір, що був і якого немає, — сам він восьмий, він із семи, і йде на погибель. Об'явлення 17:9–11.

«Розум», який має мудрість збагнути число «шість, шість, шість» — це мудра діва, яка здобула «розум Христів».

Бо хто пізнав розум Господній, щоб навчити Його? А ми маємо розум Христів. 1 Коринтян 2:16.

Клас мудрих дів має розум Христа, а нерозумні та злі діви мають розум Христового супротивника.

Настав час, щоб істинне світло засяло серед моральної темряви. Вістка третього ангела була послана у світ, застерігаючи людей від прийняття знака звіра або його образу на їхніх чолах чи на їхніх руках. Прийняти цей знак означає прийти до того самого рішення, до якого прийшов звір, і відстоювати ті самі ідеї, у прямій суперечності до Слова Божого. Review and Herald, 13 липня 1897.

Формування образу звіра є остаточним випробуванням для дів із притчі, а мудрі мають розум Христовий, бо вони прийшли до того самого рішення, що й Христос, адже підкорили свою волю провадженню Святого Духа. Формування образу Христа у мудрих дів

протиставляється формуванню образу звіра у нерозумних дів. Нерозумні діви приходять до того самого рішення, що й звір, бо вони заплуталися у випробувальному питанні щодо правильного розпізнання антихриста, який є фальшивим царем півночі та головою сучасного Риму.

Ті, хто заплутуються у своєму розумінні слова і не розуміють, що означає антихрист, безперечно стануть на бік антихриста. Збірник Кресса, 105.

Нерозумні діви у час випробування, який представлений як формування образу звіра, заплутуються у своєму розумінні Слова. Їхня плутанина ґрунтується на нерозумінні Божого пророчого слова, і, не побачивши правильного значення Сучасного Риму, вони піддаються сильній омані, приходять до такого ж рішення, як і звір, і відстоюють ті самі папські ідеї у прямій суперечності зі Словом Божим, стаючи на бік антихриста.

Ми продовжимо ці думки у наступній статті цієї категорії.